

Vážení přátelé-kamarádi.

Prázdninové cyklotrampy které prožíváme po více jak 20 let v nás zanechávají krásné vzpomínky na navštívená místa a společné zážitky o kterých zmiňují pisatelé ve svých zprávách o cyklotramu v předešlých letech. Tyto zprávy však postrádají jiný úhel pohledu. JINÝ UHEL POHLEDU

na tento sportovně společenský zážitek, pohledu těch kteří kolo nemusejí a mají úplně jinou představu o dovolené a odpočinku.

Pro informace do této reportáže jsem nemusel chodit „naštěstí“ daleko, stačilo pouze ponahlédnout do manželčina deníčku.

Tak tedy s jejím svolením... MILÝ DENÍČKU

Nepojedu, nepojedu a nepojedu-příště už určitě nepojedu!

Bylo to opět přesně tak jak jsem předpokládala – nic nového pod sluncem, dovolená ze které se budu léčit a vzpamatovávat dalších čtrnáct dnů!

Já jsem musela v minulém životě udělat něco strašného a tohle mám za trest.

Už si to konečně někde napiš proč nepojedeš jako to udělala Jurová, ale ne že to stratiš jako ona!

Takže jak říkám furt stajný. Stejně jako v minulých letech tak i letos jsem do výpravy zařazena jako kuchařka na plný úvazek, řidič a navigátor v jedné osobě protože dědek si zas něco dokazuje a jede do kempu na kole. Dále jako zdravotnice a pečovatelka o blaho a pohodlí svého miláčka, jako uklízečka, zkrátka blbá manželka která v zimě hřeje a v létě dělá stín a v neposlední řadě i jako vrba pro stesky kamarádky Aleny se kterou již několik let tvoříme malý, ale o to oběmější peleton cyklotrampů.

Milý deníčku.

Letos nám chcíplo auto a tím pádem i střecha nad hlavou a tak jsme obývali společnou chatu s Jurovými. Ne že by to byl nějaký zásadní problém, máme to natrénováno z několika společných dovolených na Karlštejně, ale letos to bylo obzvlášť hustý, neboť zabydlet se a žít v již dva dny obydlené chatičce kterou zcela vyplňovaly Jirkovi svršky a spodky, léky, kosmetika, hygienické a toaletní potřeby, věci na kolo, s lednicí již plnou flašek a jídla a v tom pak společně žít týden a neustále řešit dědkův problémem co je naše a co je jejich protože si sám nic nezabalil to byl taky zážitek.

Milý deníčku.

V noci když padám na hubu únavou z kola a z obsluhy věčně hladového „krále peletonu“ se tu nedá spát. Vzduch je prosycen alkoholickými výpary chrápajících ožralů a smradem jejich spocených hadrů, a navíc trávit noc v dřevěné, vrzající chatě se dvěma prostatiky kteří mají svou potřebu nastavenou každý jinak, tak to se prostě nedá! Ve dne to tu s nimi taky není žádná med, to zas musím poslouchat ty jejich keci zapíjené slivovicí o tom kolik kdo najel km jaký to byl kopec, jak tam bylo bláta a stesky Jirky o tom jak to Láďa s Mílou vyjeli a on ne. Milý deníčku.

Je tu hezká příroda ale zase ty hrozný kopce. Ty snad taháme každý rok sebou. Zadek a sedlo kola spolu opět nekamarádi, bolí nohy ruce i záda, zkrátka celý člověk. Hned na první vyjížděce z kempu jsem špatně navigovala dle mapy

zkratkou lesem a tak jsem způsobila trauma kamarádce Aleně, která šlápla do bláta, zmazala si boty, ponožky lýtko a kolo a tak ji vydrželo nadávání a blbá nálada na celý zbytek dne .A to je pak lepší bejt hluchá.!

A tak je to to každé den, do kopce, z kopce, do kopce, do kopce, do kopce a furt to blbý kolo. Co na tom kdo vidí- nechápu že tomu někdo může říkat dovolená. Dědku jestli nepojedeme příští rok k moři tak s tímhle opravdu končím!!

Milý deníčku.

Zážitek největší.

Já blbá zase jsem naletěla.

Ve středu čtvrtý den pobytu usoudil můj drahý pro mně z dosud neznámých důvodů že se mi bude také věnovat a naplánoval společný výlet do koncentračního tábora a na oběd- 5 až 10 km- to je romantika to je ale štěstí, na dovolené a po čtyřech dnech spolu.

Do koncentráku jedeme především proto, abych na vlastní oči viděla a ještě jednou a snad už naposledy slyšela jeho povídku o tom jak zde můj hrdina na stráži míru a socialismu, trpěl nedaleko odtud při vojenském cvičení záloh před 35 lety.

No a oběd- jedeme jedna hospoda, tady ne, tady nemaj zahrádku, jedeme druhá hospoda, tady mají zahrádku ale zas to bude drahý, třetí hospoda- sem ne tady byli včera Brůnovi a říkali že nic moc... zkrátka suneme se od hospody k hospodě a furt se něco milostpánovi nelíbí až už jsme až v Jetřichovicích, mám najeto asi 20km, odřenej zadek a hlad. Tam jsme taky samozřejmě nic nepojedli, a když už jsme prý tady tak se vracet nebudeme a uděláme menší okruh.

Za Jetřichovicemi dostal můj průvodce nevšedními zážitky opět dobrý nápad - zkratkou lesem po modré.

Mnohokrát poučena a přesto opět naletěla. Znáš ty jeho zkratky, ale tohle byl opravdu vrchol. Kolo mi neslouží už i ani jako opěradlo při tlačení, ale musím ho nést po kotníky v bahně a pak do prďáku od Dolskýho mlejna až na vrchol skal. Tak tohle si odskáčeš nadávám vduchu ale větší vrásku na čele mi dělá blížící se bouřka a začínající déšť -to tak ještě scházelo. Na vrcholu skal máme bouřku přímo nad hlavou, není kam se schovat a tak pomalu jedeme lijákem do neznáma. Když už jsem si myslela že už hůř být nemůže, ukázalo se jak hluboce jsem se mýlila. V následujících okamžicích po asi kilometrové jízdě v dešti a s bouřkou nad hlavou nastává opravdové peklo. Krupobití. Krupobití jaké jsem nezažila. Během snad minuty není vidět na dva metry a za dalších 10 minut mizí silnice pod pěťcentimetrovou vrstvou krup po které se nedá jít, natož jet. Tady už i dědeček uznal že to není to pravý ořechový a snaží se mne před kroupami chránit vlastním tělem, ale s jeho postavou se mu to příliš nedaří.

Ano přežila jsem, pár modřin od krup narušená psychika, zážitek na celý život...

Ale jedno už vím jistě- na nějaký výlet na kole s tímhle prdloušem určitě dlouho nepojedu .

Milý deníčku

Už jsme doma- po dovolené jako po vejprasku. Na kolo se nemohu ani podívat.

Nikdo mne nelituje, naopak. Proto při dobré paměti píšu tyto řádky pro připomenutí abych snad zas příští rok opět nezpitoměla a neabsolvovala tyto prázdninové galeje.

Pro výroční schůzi Cyklotrampu zaznamenal Z.N.